

Vardes pieder pie abiniekiem. Tās dzīvo mitrās vietās, bet dažkārt tās var sastapt pat visai tālu no ūdenstilpēm. Varžu dzīves cikls sākas ar to, ka pēc ziemas guļas vardes salasās kopā un, pārošanās laikā, varžu mātītes netālu no krasta, seklos, labi sasilstošos ūdeņos sāk nērst olas.

Olas jeb ikri salīp lielās pikās. Varžu tēviņi izlaiž ūdenī šķidrumu un apaugļo olas. Pēc apaugļošanas tajās attīstās dīgļi. Dīgļi ir melnā krāsā, bet ap tiem ir biezs, caurspīdīgs, dzidrs apvalks, kas pasargā tos no bojājumiem un neļauj dīgļiem savā starpā pārāk satuvināties.

Kurkuļi no olām izšķīlušas aptuveni pēc 7-10 dienām. Tikko izšķīlušies kurkuļi vairāk atgādina zivis nekā vardes. Kurkuļiem tāpat kā zivīm ir žaunas, caur kurām tie elpo. Tiem nav kāju un ir aste. Kurkulis aug lielāks un sākas process, ko sauc par metamorfozi.

Kurkulis ar pakalķājām ūdenī ir redzams tad, kad tas ir aptuveni 8 nedēļas vecs. Kurkuļa orgāni sāk mainīties un lēnām kļūst piemēroti dzīvei uz sauszemes. Pirms kurkulim ir parādījušās pakalķājas, tam vispirms ārējās žaunas pārveidojas par iekšējām.

Kurkuli ar priekšķājām un pakalķājām ūdenī redzam tad, kad tas ir aptuveni 10 nedēļas vecs. Metamorfoze turpinās līdz iekšējās žaunas tiek aizvietotas ar plaušām, aste kļūst mazāka, līdz pilnīgi izzūd. Kurkuļa mute paplašinās un attīstās lipīga mēle, ar kuru tas vēlāk ķers kukaiņus.

Pieaugusi varde atstāj ūdeni. Tā elpo ar plaušām un caur ādu, no zālēdāja kļūst par gaļēdāju. Pa sauszemi varde pārvietojas lēcieniem, bet ūdenī labi peld un nirst. Visaktīvākās vardes ir krēslā un naktī. Rudeņos vardes pulcējas kopā pa vairākiem desmitiem un gatavojas ziemošanai.